

способности, очистиението и освящението на това тѣлесно робство което Богъ ѝ е наложилъ за овѣковѣчението на челоуѣческый родъ. Когато жената се вдаде вънъ отъ семейството, тя става просто орждие и играчка. Онзи ксѣйто се прѣдстави въ семейството като освободителъ, онзи който прѣдлага на жената бунтътъ като освобождение, не е друго освѣнъ единъ лицемѣренъ угнѣтителъ, единъ нищоженъ смѣтачъ който всичко иска и нищо не обѣщава.

Втората причина която прави нужна и законна женидбата, т. е. нераздѣлното съединение мѣжду мѣжжътъ и жената, е беспечността на дѣцата. За дѣцата сѣ нуждни грижи, и то постоянни и задружни грижи. Дѣтето не може нито безъ бащата, нито безъ майката. Тѣ не трѣбва, прочѣе, да се раздѣлятъ единъ отъ другъ. Ако ние справедливо оплакваме дѣцата на които Провидѣнието е отнѣло единия или двоицата родители, не е ли отвратително да гледаме самитѣ родители да докарватъ тѣзи жестока раздѣла, и да търсѣтъ далѣчь единъ отъ другъ нови удоволствия, като оставятъ дѣцата на случайтъ? Голѣма глупостъ е за единъ отъ съпружитѣ, когото смъртта е оставила самъ, да влиза въ ново съпружество, което може да бѣде нещастно за първитѣ дѣца; но случва се по-нѣкога това ново съпружество да е въ интересътъ на самитѣ дѣца. Но когато бащата и майката сѣ още живи, то е срамотно да се повѣрѣватъ дѣцата на грижата на чужденци. Подъ кой покривъ ще живѣе дѣтето? Подъ покривътъ на истинскый баща или на побачимътъ? Естественно ли е, при майка жива